

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/1/WE

z dnia 15 stycznia 2008 r.

dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

(Wersja skodyfikowana)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jej jasności i zrozumiałości należy sporządzić jej wersję ujednoliconą.
- (2) Cele i zasady wspólnotowej polityki ochrony środowiska, określone w art. 174 Traktatu, polegają w szczególności na zapobieganiu, zmniejszaniu oraz, w miarę możliwości, na unieszkodliwianiu zanieczyszczeń, poprzez przyznanie priorytetu dla interwencji u źródła i zapewnieniu rozsądnej gospodarki zasobami naturalnymi, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz z zasadą zapobiegania zanieczyszczeniom.

- (3) Piąty program działań w zakresie ochrony środowiska, którego szeroki zakres został zatwierdzony przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, w rezolucji z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie wspólnotowego programu polityki i działań na rzecz środowiska naturalnego i trwałego rozwoju ⁽⁵⁾, nadał priorytetowe znaczenie zintegrowanemu ograniczeniu zanieczyszczeń, stanowiącemu istotny element działań na rzecz bardziej trwałej równowagi między działalnością człowieka i rozwojem społeczno-ekonomicznym, z jednej strony, a zasobami i regeneracyjnymi możliwościami przyrody, z drugiej strony.
- (4) Wdrażanie zintegrowanego podejścia na rzecz zmniejszenia zanieczyszczeń wymaga działań na poziomie wspólnotowym, w celu zmiany i uzupełnienia istniejącego ustawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z zakładów przemysłowych i ich ograniczania.
- (5) Dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych ⁽⁶⁾ wprowadziła ogólne ramy ustanawiające wymóg pozwolenia, przed przystąpieniem do jakichkolwiek działań lub przed wprowadzeniem istotnych zmian w instalacjach przemysłowych, które mogą skutkować zanieczyszczeniem powietrza.
- (6) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/11/WE z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty ⁽⁷⁾ przewiduje wymóg posiadania pozwolenia na odprowadzanie tych substancji.
- (7) Pomimo istnienia ustawodawstwa wspólnotowego w sprawie zwalczania zanieczyszczenia powietrza i zapobiegania lub minimalizacji odprowadzania substancji niebezpiecznych do wody nie ma porównywalnego ustawodawstwa wspólnotowego mającego na celu zapobieganie emisjom do gleby lub ich minimalizację.

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 28.4.2007, s. 12.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, s. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Patrz: załącznik VI, część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 52.

- (8) Różne podejścia do kwestii kontrolowania emisji do powietrza, środowiska wodnego lub gleby mogą raczej zachęcać do przesuwania zanieczyszczeń między różnymi środowiskami niż do ochrony środowiska jako całości.
- (9) Celem zintegrowanego podejścia jest zapobieganie emisjom do powietrza, środowiska wodnego i gleby, gdziekolwiek mają one miejsce, z uwzględnieniem gospodarki odpadami, oraz, jeżeli jest to niemożliwe, minimalizację emisji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna ustanawiać ogólne ramy zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich ograniczania. Powinna ona ustanawiać środki konieczne do wdrożenia zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich ograniczania w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości. Stosowanie zasady trwałego rozwoju powinno być wspierane przez zintegrowane podejście do ograniczania zanieczyszczeń.
- (11) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾. Gdy informacje lub wnioski uzyskane w następstwie stosowania niniejszej dyrektywy muszą być uwzględniane w przypadku udzielenia pozwolenia, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na wykonanie dyrektywy 85/337/EWG.
- (12) Państwa członkowskie powinny podjąć działania konieczne w celu zapewnienia, aby podmiot prowadzący działalność przemysłową określoną w niniejszej dyrektywie spełniał ogólne zasady niektórych podstawowych zobowiązań. W tym celu wystarczy, aby właściwe organy uwzględniły te ogólne zasady przy ustanawianiu warunków udzielania pozwoleń.
- (13) Niektóre przepisy przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą muszą być stosowane w odniesieniu do istniejących instalacji po dniu 30 października 2007 r. a inne od dnia 30 października 1999 r.
- (14) W celu skuteczniejszego i sprawniejszego zwalczania problemów związanych z zanieczyszczeniem środowiska prowadzący powinien uwzględniać aspekty środowiskowe. Aspekty te powinny zostać przedstawione właściwemu organowi lub organom, aby mogły one upewnić się jeszcze przed udzieleniem pozwolenia, że ustanowione zostały wszystkie właściwe środki zapobiegawcze i ograniczające zanieczyszczenie. Znaczne różnice między procedurami występowania o pozwolenie mogą skutkować różnymi poziomami ochrony środowiska i świadomości społecznej. W związku z tym wnioski o pozwolenia na mocy niniejszej dyrektywy powinny zawierać minimum danych.
- (15) Pełna koordynacja procedury udzielania pozwoleń i warunków między właściwymi organami powinna umożliwić osiągnięcie możliwie najwyższego poziomu ochrony środowiska jako całości.
- (16) Właściwy organ lub organy powinny udzielać lub zmieniać pozwolenie tylko w przypadku gdy ustanowione zostaną zintegrowane środki ochrony środowiska w odniesieniu do powietrza, środowiska wodnego i gleby.
- (17) Pozwolenie powinno zawierać wszystkie środki konieczne do spełnienia warunków pozwolenia, aby w ten sposób można było osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska jako całości. Bez uszczerbku dla procedury udzielania pozwoleń, środki te mogą być także przedmiotem ogólnych wymogów wiążących.
- (18) Graniczne wielkości emisji, parametry lub równoważne środki techniczne powinny zostać oparte na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecenia stosowania jednej konkretnej techniki lub technologii, oraz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. W każdym przypadku warunki udzielania pozwoleń powinny ustanawiać przepisy w sprawie ograniczania zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym oraz powinny zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.
- (19) Sposób uwzględnienia właściwości technicznych danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska, w stosownych przypadkach, leży w gestii państw członkowskich.
- (20) Jeżeli norma jakości środowiska wymaga bardziej rygorystycznych warunków niż te, które mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, pozwolenie powinno być szczególnie obwarowane dodatkowymi warunkami, bez uszczerbku dla innych środków, jakie mogą zostać podjęte celem dostosowania do norm jakości środowiska.
- ⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/35/WE (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17).

- (21) Ponieważ najlepsze dostępne techniki z czasem będą się zmieniać, w szczególności w związku z postępem technicznym, właściwe organy powinny monitorować taki postęp lub zbierać na ten temat wszelkie informacje.
- (22) Zmiany w instalacji mogą przyczynić się do powstania zanieczyszczenia. W związku z tym właściwy organ lub organy powinny być powiadamiane o każdej zmianie, która może mieć wpływ na środowisko. Istotne zmiany w zakładach muszą podlegać wymogowi uzyskania uprzedniego pozwolenia, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (23) Warunki udzielania pozwoleń powinny być poddawane okresowej weryfikacji oraz, w razie konieczności, uaktualniane. W pewnych okolicznościach powinny być one w każdym przypadku poddawane ponownemu przeglądowi.
- (24) Skuteczny udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji powinien umożliwiać społeczeństwu wyrażenie, a decydom branie pod uwagę, opinii i obaw, które mogą być istotne dla tych decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność w ramach procesu podejmowania decyzji i jego przejrzystość oraz przyczyniając się do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie środowiska oraz poparcia dla podjętych decyzji. W szczególności należy zapewnić publiczny dostęp do informacji o działaniu instalacji i ich możliwym wpływie na środowisko oraz, przed podjęciem decyzji, do informacji dotyczących wniosków o udzielenie pozwolenia dla nowych instalacji lub na istotne zmiany instalacji oraz samych pozwoleń, ich aktualizacji, jak również do danych pochodzących z monitorowania środowiska.
- (25) Udział, włączając uczestnictwo stowarzyszeń, organizacji i grup, w szczególności organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony środowiska, powinien być odpowiednio rozwijany, w tym poprzez wspieranie edukacji społeczeństwa w zakresie środowiska.
- (26) Dnia 25 czerwca 1998 r. Wspólnota podpisała Konwencję ONZ/EKG o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencja z Aarhus). Wśród celów konwencji z Aarhus znajduje się pragnienie zagwarantowania prawa do udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach środowiskowych w celu przyczyniania się do ochrony prawa do życia w środowisku, które jest odpowiednie dla zdrowia i ogólnego dobra.
- (27) Rozwój i wymiana na poziomie wspólnotowym informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik powinna pomóc przywrócić równowagę technologiczną we Wspólnocie, wspierać ogólnosiwiatowe upowszechnianie granicznych wielkości emisji oraz technik stosowanych we Wspólnocie oraz powinna pomóc państwom członkowskim w skutecznym wykonaniu niniejszej dyrektywy.
- (28) Sprawozdania dotyczące wdrażania i skuteczności niniejszej dyrektywy powinny być opracowywane regularnie.
- (29) Niniejsza dyrektywa dotyczy instalacji o znacznym potencjale zanieczyszczeń, a przez to zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym. W przypadku wniosków dotyczących pozwoleń na nowe instalacje lub na istotne zmiany w instalacjach, które mogą mieć znaczny negatywny wpływ na środowisko, powinny być organizowane konsultacje transgraniczne. Wnioski dotyczące takich propozycji lub istotnych zmian powinny być dostępne dla opinii publicznej państwa członkowskiego, którego mogą one dotyczyć.
- (30) Może zaistnieć potrzeba ustanowienia na poziomie wspólnotowym granicznych wielkości emisji w odniesieniu do niektórych kategorii instalacji i substancji zanieczyszczających środowisko objętych zakresem niniejszej dyrektywy. Parlament Europejski i Rada powinny ustalić takie graniczne wielkości emisji zgodnie z postawieniami Traktatu.
- (31) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy.
- (32) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do określonych w załączniku VI część B terminów przeniesienia dyrektyw do prawa krajowego,
- PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:
- Artykuł 1
- Cel i zakres**
- Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom środowiska i ograniczenia zanieczyszczeń powodowanych przez rodzaje działalności wymienione w załączniku I. Określa ona środki mające na celu zapobieganie oraz, w przypadku braku takiej możliwości, zmniejszenie emisji do powietrza, środowiska wodnego i gleby, na skutek wspomnianych powyżej działań, łącznie ze środkami dotyczącymi odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 85/337/EWG i innych odpowiednich przepisów wspólnotowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem substancji radioaktywnych w rozumieniu dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽¹⁾, oraz organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu dyrektywy Rady 90/219/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽²⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽³⁾;
- 2) „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie w wyniku działalności człowieka substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska lub przejawiać się w postaci uszkodzenia własności materialnej, osłabienia walorów lub kolizji z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska;
- 3) „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa ilość działalności wymienionych w załączniku I, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane działania, które mają techniczny związek z działalnością prowadzoną w tym miejscu i które mogłyby mieć wpływ na emisję i zanieczyszczenie;
- 4) „istniejąca instalacja” oznacza instalację działającą przed dniem 30 października 1999 r. lub zatwierdzoną zgodnie z ustawodawstwem istniejącym przed tą datą, albo uznaną przez właściwe organy za instalację objętą pełnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, z zastrzeżeniem, że instalacja taka była uruchomiona nie później niż dnia 30 października 2000 r.;
- 5) „emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska wodnego lub gleby;
- 6) „graniczne wielkości emisji” oznaczają masę, wyrażoną za pomocą określonych szczególnych parametrów, stężenia lub poziomu emisji, których nie można przekroczyć w czasie jednego lub kilku okresów; graniczne wielkości emisji można także ustanawiać w odniesieniu do niektórych grup, rodzin lub kategorii substancji, w szczególności w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku III. Graniczne wielkości emisji w odniesieniu do substancji stosuje się zazwyczaj w punkcie, w którym ma miejsce emisja z instalacji, a przy ich określaniu nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń; w odniesieniu do pośrednich uwolnień do środowiska wodnego przy określaniu granicznej wielkości emisji danej instalacji można uwzględnić wpływ stacji uzdatniania wody, pod warunkiem że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska jako całości, z zastrzeżeniem, że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku, bez uszczerbku dla dyrektywy 2006/11/WE lub dyrektyw ją wdrażających;
- 7) „norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
- 8) „właściwe organy” oznaczają organ, organy lub podmiot odpowiedzialny za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, na mocy przepisów prawa państw członkowskich;
- 9) „pozwolenie” oznacza część lub całość pisemnej decyzji (lub kilku takich decyzji), zezwalającej na eksploatację całej instalacji lub jej części, z zastrzeżeniem niektórych warunków gwarantujących, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Pozwolenie może obejmować jedną lub większą ilość instalacji lub części instalacji znajdujących się w tym samym miejscu, prowadzonych przez tego samego prowadzącego;
- 10) „zmiana działania” oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania albo rozszerzenie zakresu instalacji, które może mieć konsekwencje dla środowiska;
- 11) „istotna zmiana” oznacza zmianę w działaniu, która według opinii właściwego organu może mieć znaczące negatywne oddziaływanie na ludzi bądź środowisko; do celów niniejszej definicji, jakąkolwiek zmianę lub poszerzenie działań uważa się za istotne, jeżeli zmiana lub poszerzenie samo w sobie osiąga progi podane w załączniku I;
- 12) „najlepsze dostępne techniki” to najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy dla granicznych wielkości emisji mający na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ogólne ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość;

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2005/174/WE (Dz.U. L 59 z 5.3.2005, s. 20).

⁽³⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1830/2003 (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 24).

- a) „techniki” obejmują zarówno stosowane technologie, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, konserwowana, eksploatowana i wycofywana z eksploatacji;
- b) „dostępne techniki” to techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub opracowane w danym państwie członkowskim, o ile są one dostępne dla prowadzącego;
- c) „najlepsze” oznacza najbardziej efektywną technikę w osiąganiu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości.

Przy określaniu najlepszych dostępnych technik szczególną uwagę należy zwrócić na pozycje wymienione w załączniku IV;

- 13) „prowadzącego” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje instalację lub, jeżeli jest to przewidziane w ustawodawstwie krajowym, której przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne w kwestii technicznego funkcjonowania instalacji;
- 14) „społeczeństwo” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowym ustawodawstwem lub praktyką, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 15) „zainteresowana społeczność” oznacza społeczeństwo, które jest lub może być dotknięte skutkami lub ma interes w uczestnictwie w procedurach podejmowania decyzji dotyczących środowiska; do celów niniejszej definicji, organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wymagania przewidziane w prawie krajowym uważa się za mające interes w tym zakresie.

Artykuł 3

Ogólne zasady regulujące podstawowe zobowiązania prowadzącego

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki umożliwiające właściwym organom zapewnienie, aby przy obsłudze instalacji:

- a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu, w szczególności przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik;
- b) nie powstawało żadne istotne zanieczyszczenie;

- c) unikano wytwarzania odpadów, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/12/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾; a jeżeli odpady są wytwarzane, prowadzono odzysk lub, jeżeli nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, aby unieszkodliwiano je przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;
- d) efektywnie wykorzystywano energię;
- e) podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia awariom i ograniczenia ich konsekwencji;
- f) w przypadku ostatecznego zakończenia działalności podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia ryzyku zanieczyszczenia oraz w celu przywrócenia zadowalającego stanu miejsca działania.

2. W celu spełnienia wymogów niniejszego artykułu wystarczy, aby państwa członkowskie zagwarantowały uwzględnianie przez właściwe organy przy określaniu warunków pozwolenia zasad ogólnych określonych w ust. 1.

Artykuł 4

Pozwolenia dla nowych instalacji

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby żadna nowa instalacja nie była eksploatowana bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽²⁾.

Artykuł 5

Wymogi związane z udzielaniem pozwoleń dla istniejących instalacji

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2, nie później niż 30 października 2007 r., bez uszczerbku dla szczegółowego ustawodawstwa wspólnotowego.

2. Od dnia 30 października 1999 r. państwa członkowskie podejmują środki konieczne w celu stosowania przepisów art. 1, 2, 11 i 12, art. 14 lit. c), art. 15 ust. 1 i 3, art. 17, 18 i art. 19 ust. 2, w odniesieniu do istniejących instalacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/105/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 368).

Artykuł 6

Wnioski o pozwolenia

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie do właściwych organów zawierał opis:

- a) instalacji i jej działania;
- b) surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i energii, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację;
- c) źródeł emisji z instalacji;
- d) stanu terenu, na którym położona jest instalacja;
- e) charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego komponentu środowiska, jak również określenie istotnego oddziaływania emisji na środowisko;
- f) proponowanej technologii i innych technik dla zapobiegania lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczenia emisji z instalacji;
- g) w razie potrzeby, środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów i prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację;
- h) dalszych środków planowanych w celu dostosowania do ogólnych zasad podstawowych zobowiązań prowadzącego, przewidzianych w art. 3;
- i) środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska;
- j) głównych alternatyw, jeżeli takie istnieją, opracowanych w zarysie przez wnioskodawcę.

Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie szczegółów określonych w lit. a)–j).

2. W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa opracowane zgodnie z dyrektywą Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w

sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, albo inne informacje, opracowane zgodnie z innymi przepisami, spełniają którykolwiek z wymogów niniejszego artykułu, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.

Artykuł 7

Zintegrowane podejście do wydawania pozwoleń

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy zaangażowany jest więcej niż jeden właściwy organ, warunki i procedura udzielania pozwoleń były w pełni skoordynowane celem zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe organy.

Artykuł 8

Decyzje

Bez uszczerbku dla innych wymogów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub wspólnotowym, właściwe organy udzielają pozwoleń, które zawiera warunki gwarantujące, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy, lub, jeżeli ich nie spełnia, odmawiają udzielenia pozwolenia.

Wszystkie wydawane i zmieniane pozwolenia muszą zawierać szczegóły planów dotyczących ochrony powietrza, środowiska wodnego i gleby, jak określono w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 9

Warunki pozwolenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki niezbędne dla spełnienia wymogów art. 3 i 10 dotyczących udzielania pozwoleń w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości, poprzez ochronę powietrza, środowiska wodnego i gleby.

2. W przypadku nowej instalacji lub istotnej zmiany, do której odnosi się art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia uwzględnia się wszelkie uzyskane w przedmiotowej kwestii informacje lub wnioski wyciągnięte zgodnie z art. 5, 6 i 7.

3. Pozwolenie obejmuje graniczne wielkości emisji dla substancji zanieczyszczających, w szczególności wymienionych w załączniku III, jakie mogą być emitowane z danej instalacji w znacznych ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego środowiska do innego (środowisko wodne, powietrze i gleba). W razie potrzeby pozwolenie zawiera właściwe wymogi, zapewniające ochronę gleby i wód gruntowych, oraz środki dotyczące gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację. W stosownych przypadkach graniczne wielkości mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

W przypadku instalacji wymienionych w pkt 6.6 załącznika I graniczne wielkości emisji, ustanowione zgodnie z niniejszym ustępem, uwzględniają praktyczne czynniki, właściwe dla tych kategorii instalacji.

W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z urządzeń są określone w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾ w odniesieniu do czynności przeprowadzanych w tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej wielkości emisji dla bezpośrednich emisji gazów, chyba że jest to niezbędne w celu zapewnienia, aby nie powodowane było znaczące zanieczyszczenie lokalne.

W odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu zobowiązań odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek spalania energetycznego lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla na miejscu.

W miarę potrzeby właściwy organ odpowiednio zmienia pozwolenie.

Akapit trzeci, czwarty i piąty nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE.

4. Bez uszczerbku dla art. 10 graniczne wielkości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne określone w ust. 3 opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania żadnej techniki czy szczególnej technologii, lecz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. We wszystkich przypadkach warunki pozwolenia obejmują przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym oraz zapewniają wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

5. Pozwolenie obejmuje odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania, określające metodologię i częstotliwość pomiarów, procedurę dokonywania oceny oraz obowiązek dostarczania właściwym organom danych niezbędnych do sprawdzenia zgodności z pozwoleniem.

W przypadku instalacji wymienionych w pkt 6.6 załącznika I środki określone w niniejszym ustępie mogą uwzględniać koszty i korzyści.

6. Pozwolenie obejmuje środki odnoszące się do warunków eksploatacji odbiegających od normalnych. W ten sposób, jeżeli

istnieje zagrożenie oddziaływaniem na środowisko, opracowany zostaje system w odniesieniu do rozruchu, przecieków, chwilowych przestojów i ostatecznego zaprzestania eksploatacji.

Pozwolenie może także zawierać tymczasowe odstępstwa od wymogów ust. 4, jeżeli plan naprawy, zatwierdzony przez właściwe organy, zapewnia spełnienie tych wymogów w terminie sześciu miesięcy oraz jeżeli projekt prowadzi do ograniczenia zanieczyszczenia.

7. Pozwolenie może obejmować inne szczególne warunki do celów niniejszej dyrektywy, jakie państwo członkowskie lub właściwe organy mogą uznać za odpowiednie.

8. Bez uszczerbku dla obowiązku wdrożenia procedury udzielania pozwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą, państwa członkowskie mogą określić pewne wymogi dla niektórych kategorii instalacji w ramach ogólnych wiążących zasad, zamiast uwzględniać je w warunkach odnoszących się do poszczególnych pozwoleń, z zastrzeżeniem, że zapewnione jest zintegrowane podejście oraz równoważny, wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Artykuł 10

Najlepsze dostępne techniki oraz normy jakości środowiska

W pozwoleniu wymaga się dodatkowych środków, w szczególności w przypadku gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki niż te osiągnęte przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu spełnienia norm jakości środowiska.

Artykuł 11

Zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy śledziły lub były informowane o zmianach w zakresie najlepszych dostępnych technik.

Artykuł 12

Zmiany wprowadzane w instalacjach przez prowadzących

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby prowadzący informował właściwe organy o każdej planowanej zmianie w działaniu instalacji. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają pozwolenie lub warunki w odniesieniu do takiej instalacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2004/101/WE (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18).

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby prowadzący nie przeprowadzał żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian w działaniu instalacji, bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych organów muszą obejmować te części instalacji i aspekty wymienione w art. 6, na które taka zmiana może mieć wpływ. Odpowiednie przepisy art. 3, art. 6 do 10 oraz art. 15 ust. 1, 2 i 3 stosuje się z niezbędnymi zmianami.

Artykuł 13

Ponowne rozpatrzenie i aktualizacja warunków pozwolenia przez właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwe organy okresowo poddawały warunki pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji.

2. Ponowne rozpatrzenie podejmuje się w każdym przypadku, jeżeli:

- a) zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczne, że zachodzi konieczność skorygowania istniejących granicznych wielkości emisji dla danego pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych wielkości granicznych;
- b) istotne zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik umożliwiają znaczne ograniczenie emisji bez narzucania nadmiernych kosztów;
- c) bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik;
- d) nakazują tak nowe przepisy Wspólnoty lub ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 14

Spełnienie warunków pozwolenia

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- a) prowadzący, podczas eksploatacji instalacji, dotrzymywał warunków pozwolenia;
- b) prowadzący regularnie informował właściwe organy o wynikach monitorowania emisji oraz, aby bezzwłocznie

informował o każdym zdarzeniu czy wypadku mającym istotny wpływ na środowisko;

- c) prowadzący instalację udzielali przedstawicielom właściwych organów wszelkiej niezbędnej pomocy celem umożliwienia im przeprowadzenia inspekcji na terenie instalacji, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji niezbędnych im do wykonania swoich obowiązków w ramach niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Dostęp do informacji i udział opinii publicznej w procedurze udzielania pozwoleń

1. Państwa członkowskie gwarantują, aby zainteresowana społeczność miała wczesne i skuteczne możliwości udziału w procedurze dotyczącej:

- a) wydawania pozwolenia dla nowych instalacji;
- b) wydawania pozwolenia na jakąkolwiek istotną zmianę;
- c) aktualizowania pozwolenia lub warunków pozwolenia dotyczącego instalacji, zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a).

Procedura określona w załączniku V ma zastosowanie do celów takiego udziału.

2. Wyniki monitorowania emisji wymaganego na mocy warunków określonych w art. 9, pozostające w dyspozycji właściwych organów, są udostępniane opinii publicznej.

3. Zastosowanie ust. 1 i 2 uwarunkowane jest ograniczeniami ustanowionymi w art. 4 ust. 1, 2 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾.

4. W przypadku podjęcia decyzji, właściwy organ informuje o niej społeczeństwo zgodnie z odpowiednimi procedurami, podając do wiadomości publicznej następujące informacje:

- a) treść decyzji, włączając kopię pozwolenia i wszelkich warunków oraz jakiegokolwiek późniejsze uaktualnienia; oraz
- b) uzasadnienie i przyczyny, na których oparta jest decyzja, w tym informacje dotyczące udziału społeczeństwa, po przeanalizowaniu obaw i opinii zainteresowanej społeczności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

Artykuł 16

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgodnie z danym krajowym systemem prawnym członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo w celu kwestionowania zgodności z przepisami materialnymi i proceduralnymi decyzji, działań lub zaniechań, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących udziału społeczeństwa, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli mają wystarczający interes prawny; lub
- b) jeżeli podnoszą naruszenie uprawnienia, gdy przepisy postępowania administracyjnego państwa członkowskiego wymagają tego jako warunku koniecznego.

2. Państwa członkowskie ustalają, na jakim etapie mogą być zaskarżane decyzje, działania lub zaniechania.

3. Państwa członkowskie ustalają, co stanowi wystarczający interes prawny lub naruszenie uprawnienia, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu interes wszelkich organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony środowiska i spełniających wymagania przewidziane w prawie krajowym uważa się za wystarczający do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

Uznaje się również, że takie organizacje posiadają uprawnienia, które mogą być naruszone w rozumieniu ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

4. Przepisy niniejszego artykułu nie wykluczają możliwości wstępnej procedury odwoławczej przed organem administracyjnym oraz nie mają wpływu na wymóg wyczerpania administracyjnych procedur odwoławczych przed skorzystaniem z sądowych procedur odwoławczych, gdzie taki wymóg istnieje na mocy prawa krajowego.

Każda taka procedura jest uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki i nie pociąga za sobą nadmiernych kosztów.

5. W celu zwiększenia skuteczności przepisów niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby praktyczne informacje dotyczące dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych były podawane do publicznej wiadomości.

Artykuł 17

Wymiana informacji

1. W związku z wymianą informacji państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przysyłać Komisji co trzy lata, a po raz pierwszy przed dniem 30 kwietnia 2001 r., dostępne reprezentatywne dane na temat granicznych wielkości ustano-

wionych dla poszczególnych kategorii działalności zgodnie z załącznikiem I oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące najlepszych dostępnych technik, na których podstawie te wielkości zostały określone, w szczególności zgodnie z przepisami art. 9. Przy każdej kolejnej okazji dane są uzupełniane zgodnie z procedurami ustanowionymi w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja organizuje między państwami członkowskimi a zainteresowanymi działami przemysłu wymianę informacji na temat najlepszych dostępnych technik, związanego z nimi monitorowania oraz zmian w przedmiotowym zakresie.

Komisja co trzy lata publikuje wyniki wymiany informacji.

3. Co trzy lata, po raz pierwszy w odniesieniu do okresu od 30 października 1999 r. do 30 października 2002 r. włącznie, państwa członkowskie przysyłają Komisji informacje dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy w formie sprawozdania. Sprawozdanie sporządza się w oparciu o kwestionariusz lub wzór przygotowany przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska⁽¹⁾. Kwestionariusz lub wzór jest przysyłany państwom członkowskim sześć miesięcy przed początkiem okresu objętego sprawozdaniem. Sprawozdanie jest przekazywane Komisji w terminie dziewięciu miesięcy od zakończenia trzyletniego okresu, do którego odnosi się sprawozdanie.

Komisja publikuje sprawozdanie wspólnotowe dotyczące wdrożenia dyrektywy w terminie dziewięciu miesięcy od uzyskania sprawozdań od państw członkowskich.

Komisja przekazuje sprawozdanie wspólnotowe Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z ewentualnymi wnioskami.

4. Państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają organ lub organy, które mają być odpowiedzialne za wymianę informacji na mocy ust. 1, 2 i 3, i powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 18

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest świadome, że działanie instalacji może mieć istotny, negatywny wpływ na środowisko innego państwa członkowskiego lub kiedy państwo członkowskie, które może zostać istotnie narażone, tego żąda, państwo członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie na podstawie art. 4 lub art. 12 ust. 2, przesyła temu innemu państwu członkowskiemu wszelkie wymagane informacje podane lub udostępnione zgodnie z załącznikiem V w tym samym czasie, w którym udostępnia je swoim własnym obywatelom. Informacje takie stanowią podstawę dla wszelkich koniecznych konsultacji w ramach dwustronnych stosunków między państwami członkowskimi i na zasadzie równości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

2. W ramach dwustronnych stosunków państwa członkowskie dopilnują, aby w przypadkach określonych w ust. 1, wnioski były również udostępniane na odpowiedni okres opinii publicznej narażonego państwa członkowskiego, tak aby miała ona prawo do przedstawienia swoich uwag na temat tych wniosków przed podjęciem decyzji przez właściwe organy.

3. Rezultaty wszelkich konsultacji na mocy ust. 1 i 2 muszą być wzięte pod uwagę przy podejmowaniu przez właściwy organ decyzji w sprawie wniosku.

4. Właściwy organ informuje każde państwo członkowskie, które było konsultowane na mocy ust. 1, o decyzji podjętej w sprawie wniosku i przesyła mu informacje określone w art. 15 ust. 4. Takie państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne dla zagwarantowania, że na jego terytorium informacje te zostaną udostępnione we właściwy sposób zainteresowanej społeczności.

Artykuł 19

Graniczne wielkości emisji we Wspólnocie

1. Jeżeli stwierdzono potrzebę działania na poziomie Wspólnoty, w szczególności na podstawie wymiany informacji przewidzianej w art. 17, Parlament Europejski i Rada stanowiąc na wniosek Komisji, określają graniczne wielkości emisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, w odniesieniu do:

a) kategorii instalacji wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem składowisk odpadów objętych pkt 5.1 i 5.4 tego załącznika;

oraz

b) substancji zanieczyszczających środowisko, określonych w załączniku III.

2. Wobec braku wspólnotowych granicznych wielkości emisji określonych zgodnie z niniejszą dyrektywą dla instalacji wymienionych w załączniku I, jako minimalne graniczne wielkości emisji zgodne z niniejszą dyrektywą stosuje się odpowiednie graniczne wielkości emisji zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II oraz innych przepisach wspólnotowych.

3. Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy wymogi techniczne mające zastosowanie do składowisk objętych pkt 5.1 i 5.4 załącznika I zostały określone w dyrektywie

Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾.

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. Wobec istniejących instalacji w odniesieniu do działalności wymienionych w załączniku I, do czasu podjęcia przez właściwe organy środków wymaganych na mocy art. 5 niniejszej dyrektywy, stosuje się przepisy dyrektywy 84/360/EWG, przepisy art. 4, 5 i 6 ust. 2 i art. dyrektywy 2006/11/WE oraz odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie 2001/80/WE.

2. Odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II nie mają, w odniesieniu do działalności wymienionych w załączniku I, zastosowania do instalacji innych niż istniejące instalacje w rozumieniu art. 2 pkt 4.

3. Dyrektywa 84/360/EWG traci moc w dniu 30 października 2007 r.

Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada lub Parlament Europejski wraz z Radą, w razie potrzeby, zmieniają odpowiednie przepisy dyrektyw wymienionych w załączniku II w celu dostosowania ich do wymogów niniejszej dyrektywy przed dniem 30 października 2007 r.

Artykuł 21

Przekazywanie informacji

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Uchylenie

Dyrektywa 96/61/WE, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku VI część A, traci moc bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do określonych w załączniku VI część B terminów przeniesienia dyrektyw do prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 24

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 stycznia 2008 r.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

J. LENARČIČ
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁALNOŚCI PRZEMYSŁOWYCH OKREŚLONYCH W ART. 1

1. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje instalacji lub części instalacji stosowanych do prac badawczo-rozwojowych oraz do próbnych badań nowych produktów i procesów.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej zasadniczo odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli jeden prowadzący prowadzi kilka przedsięwzięć objętych tą samą podpozycją i z wykorzystaniem tej samej instalacji lub na tym samym terenie, możliwości takich przedsięwzięć sumują się.

1. Przemysł energetyczny

- 1.1. Instalacje energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW

- 1.2. Rafinerie ropy naftowej i gazu

- 1.3. Piece koksownicze

- 1.4. Zakłady gazyfikacji i skraplania węgla

2. Produkcja i obróbka metali

- 2.1. Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)

- 2.2. Instalacje do produkcji surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę

- 2.3. Instalacje obróbki metali żelaznych:

- a) walcownia gorąca o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę

- b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot, gdzie stosowana energia cieplna przekracza 20 MW

- c) stosowanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony surówki na godzinę

- 2.4. Odlewnie metali żelaznych z wydajnością przekraczającą 20 ton dziennie

- 2.5. Instalacje

- a) do produkcji surówki nieżelaznej z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych i elektrolitycznych

- b) do wytopu, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, łącznie z produktami z odzysku, (rafinacja, odlewnictwo itd.), o wydajności topienia przekraczającej 4 tony dziennie dla ołowiu i kadmu lub 20 ton dziennie dla wszystkich innych metali

- 2.6. Instalacje do powierzchniowej obróbki metalu i materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³

3. Przemysł mineralny

- 3.1. Instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 500 ton dziennie lub do produkcji wapna w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie, albo w innych piecach o wydajności powyżej 50 ton dziennie

- 3.2. Instalacje do produkcji azbestu i produktów na bazie azbestu

- 3.3. Instalacje do wytwarzania szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 ton dziennie
- 3.4. Instalacje do wytopu substancji mineralnych, łącznie z produkcją włókien mineralnych, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie
- 3.5. Instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności do produkcji dachówek, cegieł, cegieł ogniotrwałych, płytek, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie, lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m³, o gęstości powyżej 300 kg/m³ na piec

4. Przemysł chemiczny

Produkcja w rozumieniu kategorii działalności objętych niniejszą sekcją oznacza produkcję na skalę przemysłową, polegającą na chemicznej obróbce substancji lub grup substancji wymienionych w pkt 4.1–4.6

- 4.1. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych związków organicznych, takich jak:
- a) węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne)
 - b) węglowodory zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, octany, eter, nadtlarki, żywice epoksydowe
 - c) węglowodory siarkawe
 - d) węglowodory azotowe, takie jak aminy, amidy, związki azotawe, nitrozwiązki lub związki azotanu, nitryle, izocyjanki
 - e) węglowodory zawierające fosfor
 - f) węglowodory halogenowe
 - g) związki metaloorganiczne
 - h) podstawowe tworzywa sztuczne (polimery, włókna syntetyczne i włókna na bazie celulozy)
 - i) kauczuki syntetyczne
 - j) farby i pigmenty
 - k) produkty i środki powierzchniowo czynne
- 4.2. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych substancji nieorganicznych, takich jak:
- a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowodory, fluor lub fluorowodory, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu
 - b) kwasy, takie jak kwas chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe
 - c) zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu
 - d) sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, peroksoboran, azotan srebra
 - e) niemetały, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, takie jak węglík wapnia, silikon, węglík silikonu

- 4.3. Instalacje chemiczne do produkcji nawozów na bazie fosforu, azotu i potasu (nawozy proste lub złożone)
- 4.4. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych środków ochrony roślin i biocydów
- 4.5. Instalacje wykorzystujące procesy chemiczne lub biologiczne do produkcji podstawowych produktów farmaceutycznych
- 4.6. Instalacje chemiczne do produkcji materiałów wybuchowych

5. Gospodarka odpadami

Bez uszczerbku dla art. 11 dyrektywy 2006/12/WE lub art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽¹⁾:

- 5.1. Instalacje do unieszkodliwiania lub odzysku odpadów niebezpiecznych określonych w wykazie określonym w art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/689/EWG, określonych w załącznikach II A i II B (działanie R1, R5, R6, R8 i R9) do dyrektywy 2006/12/WE oraz w dyrektywie Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych ⁽²⁾, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 5.2. Instalacje do spalania odpadów komunalnych (odpady z gospodarstw domowych i podobne odpady z działalności handlowo-usługowej i odpady przemysłowe i instytucjonalne), o wydajności przekraczającej 3 tony na godzinę
- 5.3. Instalacje do unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne, określone w załączniku II A do dyrektywy 2006/12/WE, pozycje D8 i D9, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie
- 5.4. Składowiska odpadów przyjmujące ponad 10 ton odpadów dziennie lub o całkowitej pojemności przekraczającej 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych

6. Inne rodzaje działalności

6.1. Zakłady przemysłowe do produkcji:

- a) pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych
- b) papieru i tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie

6.2. Zakłady obróbki wstępnej (mycie, bielienie, merceryzacja) lub barwienia włókien albo materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie

6.3. Zakłady garbowania skór, o wydajności przekraczającej 12 ton produktu końcowego dziennie

6.4. a) Rzeźnie, w których produkcja tusz przekracza 50 ton dziennie

b) Produkcja i przetwórstwo produktów spożywczych lub środków żywienia zwierząt z:

- surowców pochodzenia zwierzęcego (innych niż mleko), o wydajności dziennej przekraczającej 75 ton produktu końcowego
- surowców pochodzenia roślinnego, o wydajności dziennej przekraczającej 200 ton (średnia roczna) produktu końcowego

c) Zakłady produkcji i przetwórstwa mleka, o ilości otrzymywanego mleka przekraczającej 200 ton dziennie (średnia roczna)

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, s. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/76/WE (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 91).

- 6.5. Instalacje do unieszkodliwiania lub recyklingu zwierząt padłych oraz odpadów zwierzęcych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 6.6. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone w więcej niż:
- a) 40 000 miejsc dla drobiu
 - b) 2 000 miejsc dla tuczników (powyżej 30 kg), lub
 - c) 750 miejsc dla macior
- 6.7. Instalacje do powierzchniowej obróbki substancji, przedmiotów lub produktów, z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych, w szczególności do obróbki, drukowania, powlekania, odtłuszczania, uszczelniania, klejenia, malowania, czyszczenia lub impregnowania, o wydajności przekraczającej 150 kg na godzinę lub przekraczającej 200 ton rocznie
- 6.8. Instalacje do produkcji węgla (twardego palonego) lub elektrografitu, w drodze spalania lub grafityzacji
-

ZAŁĄCZNIK II

LISTA DYREKTYW OKREŚLONYCH W ART. 19 UST. 2 I 3 ORAZ W ART. 20

1. Dyrektywa Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu
 2. Dyrektywa Rady 82/176/EWG z dnia 22 marca 1982 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych
 3. Dyrektywa Rady 83/513/EWG z dnia 26 września 1983 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu
 4. Dyrektywa Rady 84/156/EWG z dnia 8 marca 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych
 5. Dyrektywa Rady 84/491/EWG z dnia 9 października 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocykloheksanu
 6. Dyrektywa Rady 86/280/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I załącznika do dyrektywy 76/464/EWG
 7. Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów
 8. Dyrektywa Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów na rzecz ograniczenia i ostatecznego wyeliminowania zanieczyszczeń powodowanych przez odpady z przemysłu tlenu tytanu
 9. Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania
 10. Dyrektywa 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty
 11. Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów
 12. Dyrektywa Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych
 13. Dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych
 14. Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów
-

ZAŁĄCZNIK III

INDYKATYWNY WYKAZ GŁÓWNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH, KTÓRE MAJĄ BYĆ UWZGLĘDNIANE PRZY USTALANIU GRANICZNYCH WIELKOŚCI EMISJI**Powietrze**

1. Dwutlenek siarki i inne związki siarki
2. Tlenki azotu i inne związki azotu
3. Tlenek węgla
4. Lotne związki organiczne
5. Metale i ich związki
6. Pył
7. Azbest (pył zawieszony włókna)
8. Chlor i jego związki
9. Fluor i jego związki
10. Arsen i jego związki
11. Cyjanki
12. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpłynąć na rozmnażanie drogą powietrzną
13. Polichlorowane dwubenziodioksyny i polichlorowane dwubenzofurany

Woda

1. Związki chloroorganiczne i substancje mogące tworzyć takie związki w środowisku wodnym
 2. Związki fosforoorganiczne
 3. Związki cynoorganiczne
 4. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpływać na rozmnażanie w lub przez środowisko wodne
 5. Węglowodory trwałe oraz trwałe i bioakumulacyjne, toksyczne substancje organiczne
 6. Cyjanki
 7. Metale i ich związki
 8. Arsen i jego związki
 9. Biocydy i środki ochrony roślin
 10. Materiały zawieszone
 11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji (zwłaszcza azotany i fosforany)
 12. Substancje, które mają niepożądany wpływ na równowagę tlenową (oraz można dokonywać ich pomiaru z wykorzystaniem parametrów, takich jak biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, ChZT itd.)
-

ZAŁĄCZNIK IV

Okoliczności, które należy uwzględnić, ogólnie lub w szczególnych przypadkach, przy ustalaniu najlepszych dostępnych technik określonych w art. 2 ust. 12, mając na uwadze możliwe koszty i korzyści z zastosowania środka oraz zasady ostrożności i zapobiegania:

- 1) wykorzystanie technologii o niskiej ilości odpadów;
 - 2) wykorzystanie substancji mniej niebezpiecznych;
 - 3) zwiększanie odzysku i recyklingu substancji wytwarzanych i wykorzystywanych w procesie oraz odpadów, w stosownych przypadkach;
 - 4) porównywalne procesy, urządzenia lub metody działania, które zostały wypróbowane i odniosły sukces na skalę przemysłową;
 - 5) postęp technologiczny i rozwój wiedzy;
 - 6) charakter, skutki i wielkość danych emisji;
 - 7) terminy przekazania do eksploatacji nowych lub istniejących instalacji;
 - 8) czas potrzebny do wprowadzenia najlepszych dostępnych technik;
 - 9) zużycie i właściwości surowców (łącznie z wodą) wykorzystywanych w procesie oraz wydajność energetyczna;
 - 10) potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całkowitego wpływu emisji na środowisko oraz związanych z tym zagrożeń;
 - 11) potrzeba zapobiegania awariom oraz minimalizowania skutków dla środowiska;
 - 12) informacje publikowane przez Komisję na mocy art. 17 ust. 2 akapit drugi lub przez organizacje międzynarodowe.
-

ZAŁĄCZNIK V

UDZIAŁ SPOŁECZEŃSTWA W PODEJMOWANIU DECYZJI

1. Społeczeństwo jest informowane (poprzez ogłoszenia publiczne lub inne właściwe środki, takie jak media elektroniczne, gdy są dostępne) o następujących kwestiach w procedurze podejmowania decyzji lub, najpóźniej, kiedy tylko informacje mogą być należycie dostarczone:
 - a) wniosek o pozwolenie lub, jeżeli zaistnieją takie przypadki, propozycja uaktualnienia pozwolenia lub warunków pozwolenia zgodnie z art. 15 ust. 1, włączając opis elementów wymienionych w art. 6 ust. 1;
 - b) gdzie znajduje zastosowanie, fakt, że decyzja poddana jest krajowej lub transgranicznej ocenie wpływu na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie z art. 18;
 - c) dane szczegółowe właściwych organów odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji, tych, od których można uzyskać istotne informacje, tych, do których mogą być przedkładane komentarze i zapytania oraz szczegóły harmonogramu na przekazanie komentarzy lub zapytań;
 - d) charakter możliwych decyzji lub, jeżeli jest tylko jedna, projektu decyzji;
 - e) gdzie znajdują zastosowanie, szczegóły odnoszące się do propozycji dotyczącej aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia;
 - f) wskazania czasu i miejsc, gdzie lub za pomocą których istotne informacje są udostępniane;
 - g) szczegóły uzgodnień dotyczących udziału społeczeństwa, wydane na mocy ust. 5.
 2. Państwa członkowskie zapewniają, że w odpowiednich ramach czasowych następujące informacje są podawane do wiadomości zainteresowanej społeczności:
 - a) zgodnie z ustawodawstwem krajowym, główne sprawozdania i porady wydane właściwemu organowi lub organom w czasie, gdy zainteresowana społeczność była informowana zgodnie z pkt 1;
 - b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE, informacje inne niż te określone w pkt 1, które mają związek z decyzją zgodnie z art. 8 oraz które są udostępniane tylko po czasie, gdy zainteresowana społeczność została poinformowana zgodnie z pkt 1.
 3. Zainteresowana społeczność uprawniona jest do przekazania właściwym organom komentarzy i opinii przed podjęciem decyzji.
 4. Rezultaty konsultacji przeprowadzonych na mocy niniejszego załącznika muszą być wzięte pod uwagę w momencie podejmowania decyzji.
 5. Szczegółowe regulacje dotyczące informowania społeczeństwa (na przykład poprzez rozlepianie plakatów w obrębie określonego promienia lub publikację w lokalnych gazetach) oraz konsultacji z zainteresowaną społecznością (na przykład poprzez pisemne propozycje lub w drodze publicznego zapytania), są ustalane przez państwa członkowskie. Przewidziane są odpowiednie ramy czasowe dla różnych faz, dające wystarczającą ilość czasu dla poinformowania społeczeństwa oraz zainteresowanej społeczności, aby przygotowało i skutecznie uczestniczyło w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego załącznika.
-

ZAŁĄCZNIK VI

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany (określone w art. 22)

Dyrektywa Rady 96/61/WE
(Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26).

Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

wyłącznie art. 4 i załącznik II

Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32).

wyłącznie art. 26

Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

wyłącznie załącznik III pkt 61)

Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1).

wyłącznie art. 21 ust. 2

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego (określonych w art. 22)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
96/61/WE	30 października 1999 r.
2003/35/WE	25 czerwca 2005 r.
2003/87/WE	31 grudnia 2003 r.

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 96/61/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 słowa wstępne	art. 2 słowa wstępne
art. 2 pkt 1–9	art. 2 pkt 1–9
art. 2 pkt 10 lit. a)	art. 2 pkt 10
art. 2 pkt 10 lit. b)	art. 2 pkt 11
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. a)
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret drugie	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. b)
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret trzecie	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. c)
art. 2 pkt 11 akapit drugi	art. 2 pkt 12 akapit drugi
art. 2 pkt 12	art. 2 pkt 13
art. 2 pkt 13	art. 2 pkt 14
art. 2 pkt 14	art. 2 pkt 15
art. 3 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
art. 3 akapit drugi	art. 3 ust. 2
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze do tiret dziesiąte	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–j)
art. 6 ust. 1 akapit drugi	art. 6 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2
art. 7 do 12	art. 7 do 12
art. 13 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 13 ust. 2 słowa wstępne	art. 13 ust. 2 słowa wstępne
art. 13 ust. 2 tiret pierwsze do tiret czwarte	art. 13 ust. 2 lit. a)–d)
art. 14 słowa wstępne	art. 14 słowa wstępne
art. 14 tiret pierwsze do tiret trzecie	art. 14 lit. a)–c)
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze do tiret trzecie	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c)
art. 15 ust. 1 akapit drugi	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 15 ust. 2	art. 15 ust. 2
art. 15 ust. 4	art. 15 ust. 3
art. 15 ust. 5	art. 15 ust. 4
art. 15a akapit pierwszy słowa wstępne i słowa końcowe	art. 16 ust. 1
art. 15a akapit pierwszy lit. a) i b)	art. 16 ust. 1 lit. a) i b)

Dyrektywa 96/61/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 15a akapit drugi	art. 16 ust. 2
art. 15a akapit trzeci pierwsze i drugie zdanie	art. 16 ust. 3 akapit pierwszy
art. 15a akapit trzeci trzecie zdanie	art. 16 ust. 3 akapit drugi
art. 15a akapit czwarty	art. 16 ust. 4 akapit pierwszy
art. 15a akapit piąty	art. 16 ust. 5 akapit drugi
art. 15a akapit szósty	art. 16 ust. 5
art. 16	art. 17
art. 17	art. 18
art. 18 ust. 1 słowa wstępne i słowa końcowe	art. 19 ust. 1
art. 18 ust. 1 tiret pierwsze i tiret drugie	art. 19 ust. 1 lit. a) i b)
art. 18 ust. 2 akapit pierwszy	art. 19 ust. 2
art. 18 ust. 2 akapit drugi	art. 19 ust. 3
art. 19	—
art. 20 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 20 ust. 2	art. 20 ust. 2
art. 20 ust. 3 akapit pierwszy	art. 20 ust. 3 akapit pierwszy
art. 20 ust. 3 akapit drugi	—
art. 20 ust. 3 akapit trzeci	art. 20 ust. 3 akapit drugi
art. 21 ust. 1	—
art. 21 ust. 2	art. 21
—	art. 22
art. 22	art. 23
art. 23	art. 24
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	załącznik V
—	załącznik VI
—	załącznik VII